

ОПОВІДАННЯ «НІЧНІ СОРТУВАЛЬНИКИ»

LOS RECICLADORES NOCTURNOS

ОПОВІДАННЯ «НІЧНІ СОРТУВАЛЬНИКИ»

Адаптація оповідання-переможця
4-го конкурсу «Los Profes Cuentan»
(«Вчителі розповідають»).

Доброго ранку, друзі! Мене звати Елой, я хотів би розповісти вам про дещо дивовижне, що нещодавно сталося в моєму місті...

(ПОЗІХАННЯ) Ой, я такий сонний! Як ви можете так рано приходити до школи? Справа в тому, що мені більше подобається ніч... Зазвичай я виходжу з дому, коли всі сплять, але сьогодні я прийшов вам розказати, що в одну з таких ночей, зовсім недавно, зі мною сталося дещо дуже дивне. Хотите дізнатися? МЯЯУУ... От халепа! Я забув вам сказати, що я кіт.

Розкажу, що зі мною сталося.

Одного разу вночі, коли всі в моєму домі спали, я втік через відчинене вікно, уявляєте? Справа в тому, що я люблю гуляти безлюдними вулицями з друзями.

Того вечора я був зі своєю подругою Хлоєю, вона теж кішка. Ми вирішили видертись на сміттєвий контейнер, щоб спокійно споглядати зірки.

Через кілька хвилин почувся дивний звук, ми не знали, що це могло бути... Щось на кшталт... не знаю, як сказати... ну... якесь буркотіння!

У нас із Хлоєю шерсть настовбурчилася від страху, бо ми подумали, що то наш заклятий ворог Тео — пес із цього району, який не дає нам спокою.

Перелякані, ми хотіли зіскочити з контейнера, коли почули:

– Не бійтеся, коти, я не Тео.

Ми з Хлоєю дуже злякалися, не знали, звідки доносилося те дивне буркотіння і той чудернацький голос.

– Тоді хто ти? І... звідки ти з нами говориш?

– Ну як це хто... Це... я! Синій сміттєвий контейнер, на якому ви сидите.

Ми з подругою здивовано подивилися одне на одного. Ми ніколи не чули, щоб контейнер розмовляв.

– А що це за звуки? – запитали ми в один голос.

– Справа в тому, що я дууууже голодний і в мене кишки буркочуть.

– Коли він це говорив, у нього було таке обличчя, наче він не їв багато днів. Не пам'ятаю, чи я вам казав, але коли ми подивились на контейнер, то побачили, що в нього був не лише голос, але й очі, ніс і рот... Справжнє обличчя! Неймовірно!

– Але як можна бути голодним, якщо у сміттєвих контейнерах повно їжі? – здивовано запитала Хлоя.

– Я не їм ту їжу, яку ви так любите тут шукати. Фуу, я її не хочу! Я мав би бути заповнений папером і картоном, але в цьому місті майже ніхто не сортує сміття для переробки, і все викидають в один контейнер.

– Почекайте, сеньйор Контейнер, вибачте, – сказали ми з Хлоєю, які тепер уже зовсім нічого не розуміли, – поясніть нам, що означає сортування та переробка.

– Ну, дивіться, котики, ось ліворуч від мене стоїть жовтий контейнер, в який потрібно викидати пластикові пляшки, коробки та бляшанки, але він такий же голодний, як і я. А праворуч від мене — зелений контейнер, який мав би бути заповнений скляною тарою. Але, як ви бачите щовечора, коли шукаєте їжу, всі відходи викидаються в сірий контейнер.

Ми поглянули на цей контейнер (до якого ми приходили щовечора, щоб подивитися, що тут можна знайти) і побачили, що він переповнений. Там були залишки їжі, підгузки, пластикові пляшки, старі газети, скляні пляшки, жерстяні бляшанки... багато-багато речей, і все перемішане.

– Крім того, якби в кожен контейнер викидалося лише те, для чого він призначений, не тільки припинився б жахливий голод, від якого ми, контейнери, страждаємо, але, що важливіше, з'явилася б можливість переробляти відходи.

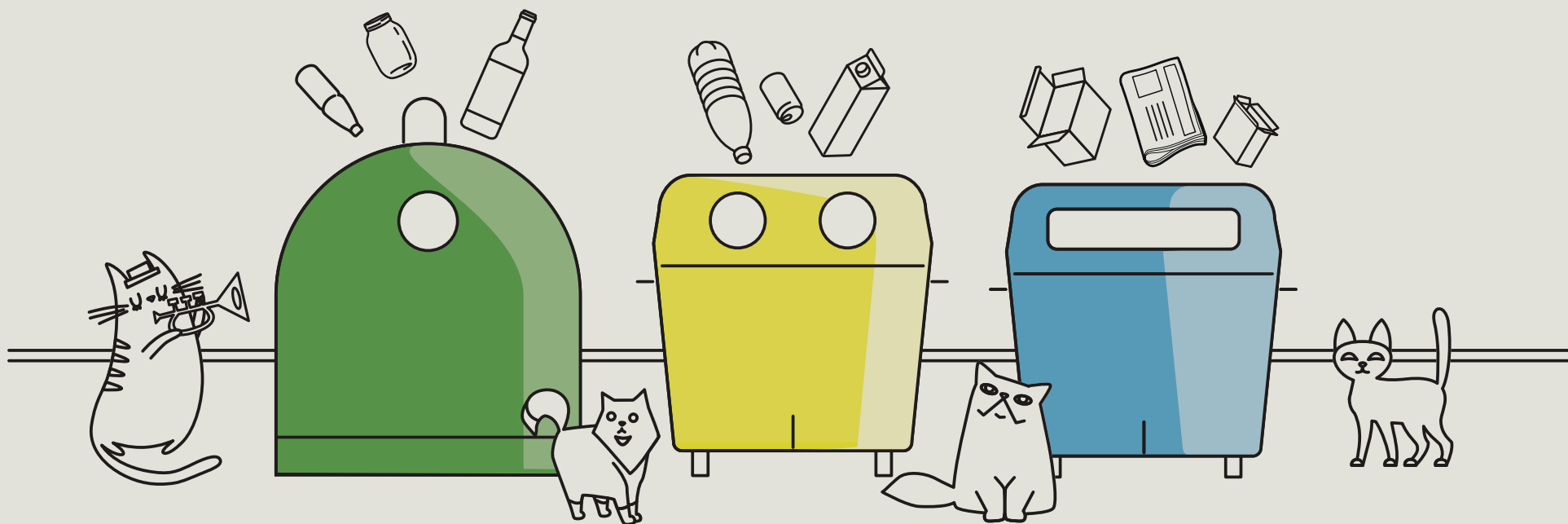
Тепер ми й справді наче марили: контейнер не лише вмів говорити, а й винаходив нові слова. Він сказав перел, переб, перек... ПЕРЕРОБКА. Ми ніколи не чули такого дивного слова. А ви? Чули? І знаєте, що воно означає? Ми не мали жодного уявлення, тому запитали нашого нового друга, що таке переробка і чому вона така важлива, і ось що він нам відповів:

– Переробка означає, що для виготовлення нових виробів використовують відходи, старі речі, які більше не потрібні. Переробка — це чудово, тому що ми зменшуємо негативний вплив на довкілля, який чинять заводи, виготовляючи нові вироби. Вони заощаджують енергію, зменшують забруднення та використовують менше сировини, піклуючись про наші дерева й рослини...

Тієї ночі, повернувшись додому, я не міг заснути, думаючи про те, як допомогти бідним контейнерам, бо добре знаю, що таке голодувати, адже до того, як мене всиновили мої господарі, я був бродячим котом. А переробка здалася мені дуууже гарною ідеєю.

Вже на світанку мені спало на думку, що всі сусідні коти можуть допомагати голодним контейнерам, приносячи вночі, перш ніж приїде сміттєвоз, кожному саме ті відходи, якими він харчується (тому що вони не люблять змішану їжу): синьому контейнеру — папір і картон, жовтому — пластикові коробки і жерстяні бляшанки, зеленому — скляну тару.

Сказано — зроблено! Ми почали це робити, і тоді кишки контейнерів припинили буркотіти, а з сірого контейнера більше не висипалося сміття.

У ті ночі поліцейські звернули увагу на активність котів і мерехтіння кольорів, але не будь-яких, а жовтого, зеленого та синього, і вирішили розповісти про це міському голові.

Голова, не вірячи своїм вухам, поїхав разом із поліцейськими в патрульній машині, а коли коти зайнялися сортуванням сміття для переробки, у нього в очах також замерехтіли кольори (жовтий, зелений і синій). Наступного дня голова повідомив усім жителям міста про урок, який їм дають коти, виступивши з таким зверненням:

ЗВЕРНЕННЯ МІСЬКОГО ГОЛОВИ:

«Шановні містяни, хочу вам повідомити, що коти нашого міста роблять те, що повинні робити ми: СОРТУВАТИ ВІДХОДИ ДЛЯ ПЕРЕРОБКИ! Сподіваюся, що від сьогодні ми всі будемо наслідувати цей приклад. Дякую котам і вам».

Наступними ночами сусіди почали висуватися з вікон, щоб переконатися, що це правда, і побачивши, як коти переносять сміття у відповідні контейнери, вони зрозуміли, що чинили неправильно. З того часу вони наслідують приклад котів і викидають усе сміття у відповідні контейнери, щоб його можна було переробити. Тепер у місті краще піклуються про навколишнє середовище, а контейнери більше не голодують.

Ось так! До того ж, на знак подяки за виконану роботу деякі сім'ї прихистили в себе бродячих котів.

Тут і казочці кінець, а наш котик — молодець!

LOS RECICLADORES NOCTURNOS

Adaptación del cuento ganador de la 4ª edición del concurso “Los Profes Cuentan”

Buenos días, amigos y amigas, me llamo Eloy y quisiera contaros algo sorprendente que sucedió en mi ciudad no hace mucho tiempo...

(BOSTEZO) ¡Vaya, tengo mucho sueño! ¿Cómo sois capaces de venir al cole tan temprano? Bueno, es que yo soy más de disfrutar de la noche... Suelo salir de casa cuando todos duermen, pero hoy, he venido para contaros que una de esas noches, hace muy muy poco tiempo, me ocurrió algo muy sorprendente, ¿queréis saberlo?

MIAAUUUU ¡Ah, cáspita! Se me ha olvidado deciros que soy un gato. Os cuento lo que pasó:

Una noche, cuando todos en mi casa estaban durmiendo me escapé por una ventana abierta, ¿sabéis? es que a mí me gusta pasear por las calles desiertas con mis amigos y amigas.

Esa noche estaba con mi amiga Cloe, que también es una gata. Decidimos sentarnos encima de un contenedor para contemplar tranquilamente las estrellas.

Al cabo de unos minutos oímos un ruido extraño, no sabíamos qué podría ser... era algo parecido a... no sé, cómo os diría... un, un... ¡un rugido!

A Cloe y a mí se nos erizaron los pelos del susto que nos dimos pensando que sería nuestro archienemigo, ¡Teo!, un perro de la zona que no nos deja tranquilos.

Antes de que saltáramos del contenedor por el susto, volvimos a oír:

– No os asustéis gatos, que no soy Teo.

Cloe y yo estábamos muy asustados, no sabíamos de donde provenían aquellos extraños rugidos y esa peculiar voz.

- ¿Quién eres entonces? Y... ¿desde dónde nos hablas?

- Pues quien voy a ser... Soy... ¡yo!, el contenedor azul sobre el que estáis subidos.

Mi amiga y yo nos miramos extrañadísimos, jamás habíamos oído hablar a un contenedor.

– ¿Y por qué haces ese ruido? - Preguntamos los dos a la vez.

– Porque tengo muuuucho hambre y me suenan las tripas. - Nos dijo con cara de llevar muchos días sin comer, porque, no sé si lo he dicho, pero, una vez que nos fijamos, descubrimos que el contenedor no solo tenía voz, sino también ojos, nariz y boca... una cara completa ¡Increíble!

– Pero ¿cómo vas a tener hambre si los contenedores estáis llenos de comida? Se le ocurrió preguntar a Cloe.

Yo no tengo comida de esa que tanto os gusta rebuscar a vosotros, puagg ¡ni la quiero! Debería estar llenito de papel y cartón, pero en este pueblo casi nadie separa la basura para reciclarla y todo lo tiran al contenedor equivocado.

– Perdona, perdona Señor Contenedor – dijimos Cloe y yo, que empezábamos a no entender nada - explíquenos qué es eso de separar y reciclar.

– Pues mirad gatitos, aquí a mi izquierda os presento al contenedor amarillo que se debería utilizar para depositar envases de plástico, briks y latas, pero que está tan hambriento como yo. Y a mi derecha tenéis al contenedor verde que debería estar lleno de envases de vidrio, pero como vosotros veis cada noche cuando buscáis comida, todo está mezclado en el contenedor gris.

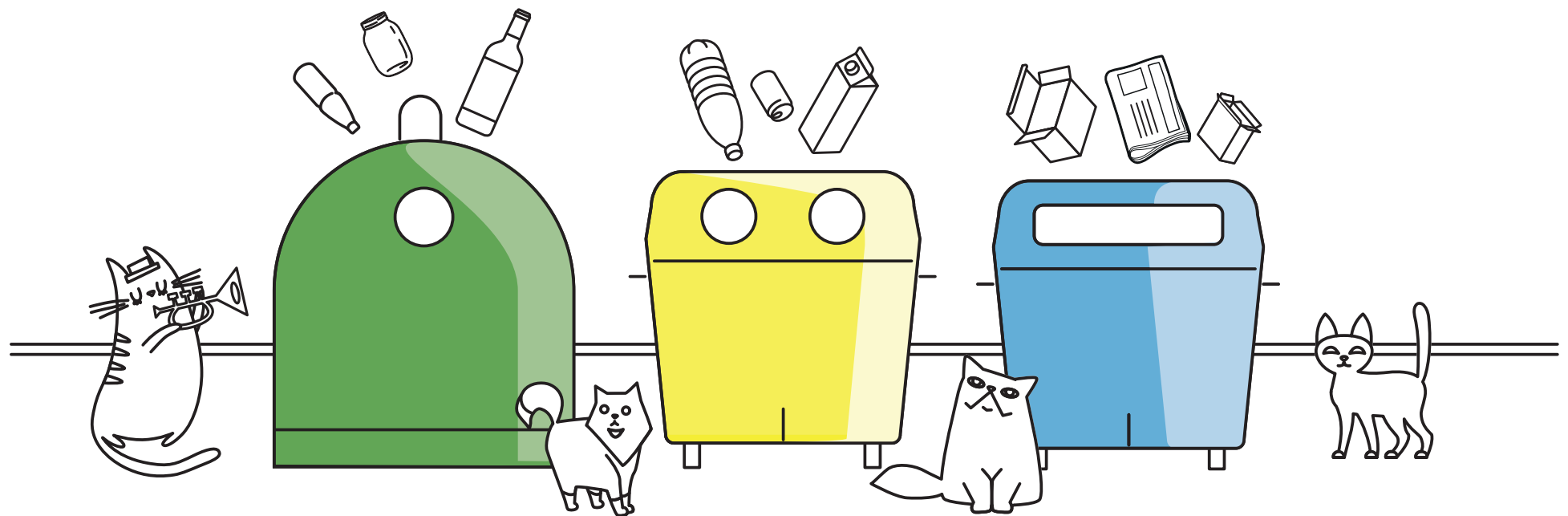
Echamos un vistazo a ese contenedor (que solíamos visitar cada noche para ver qué encontrábamos) y vimos que estaba rebosante, lleno de restos de comida, pañales, botellas de plástico, periódicos viejos, botellas de vidrio, latas... muchísimas cosas, y todas mezcladas.

- Además, si se depositara en el interior de cada uno de nosotros lo que corresponde, no solo se acabaría con el hambre tan terrible que padecemos nosotros, los contenedores, sino que, lo que es más importante, conseguiríamos que fuese posible reciclar.

Ahora sí que estábamos alucinando, no solo sabía hablar el contenedor, sino que también se inventaba palabras, recibl, recipi, recitr... RECICLAR dijo, jamás habíamos oído una palabra tan rara. ¿Y vosotros? ¿Sí? ¿Y sabéis qué significa?, nosotros no teníamos ni idea, así que le preguntamos a nuestro nuevo amigo qué era eso de reciclar, y por qué parecía que era tan importante, y esto fue lo que nos dijo:

- Reciclar significa fabricar productos nuevos, utilizando productos viejos, que ya no sirven, residuos. Reciclar es genial, ya que reducimos el impacto medioambiental que producen las fábricas al crear productos nuevos, ahorrando energía, reduciendo la contaminación y usando menos materias primas, cuidando nuestros árboles, nuestras plantas....

Esa noche cuando volví a casa no pude dormir pensando en cómo ayudar a los pobres contenedores, porque yo sé muy bien lo que es pasar hambre, ya que fui un gato callejero antes de que me adoptaran mis dueños. Y eso de reciclar, me había parecido una idea taaan estupenda. Cuando ya casi era de día se me ocurrió que todos los gatos del barrio podríamos ayudar a los hambrientos contenedores llevando por la noche a cada contenedor su comida, los residuos correspondientes, a ellos no les gustan las cosas mezcladas, (al contenedor azul, papel y cartón, al amarillo, envases de plástico, latas y briks, y al verde, envases de vidrio) antes de que lo recoja el camión de la basura.

¡Dicho y hecho! Empezamos a hacerlo y así desaparecieron los ruidos de las tripas de los contenedores, y del contenedor gris ya no se salía la basura.

Durante esas noches los policías municipales “fliparon en colores, pero no en cualquiera, fliparon en colores amarillo, verde y azul” viendo la actividad de los gatos y decidieron contárselo al alcalde.

El alcalde, que no daba crédito a lo que oía, acompañó a la policía en el coche patrulla y cuando los gatos salieron a reciclar, también “flipó en colores (amarillo, verde y azul)”. Al día siguiente el alcalde comunicó a todos los vecinos del pueblo la lección que les estaban dando los gatos a través de un bando en el que decía:

BANDO DEL ALCALDE:

“Estimados vecinos y vecinas quiero comunicaros que los gatos del pueblo están haciendo lo que deberíamos hacer nosotros: ¡SEPARAR LOS RESIDUOS PARA RECICLAR! Espero que a partir de hoy todos sigamos su ejemplo. Gracias a los gatos y a vosotros.”

En las siguientes noches, los vecinos empezaron a asomarse a las ventanas para comprobar que aquello era cierto y, al ver a los gatos cambiando sus residuos de contenedor y llevándolos al contenedor correcto, se dieron cuenta del error que estaban cometiendo. Desde aquel momento siguen su ejemplo y depositan cada residuo en el contenedor correspondiente para que se pueda reciclar. Ahora, la ciudad es un lugar más respetuoso con el medio ambiente y los contenedores han dejado de pasar hambre.

¡Ah! Y, además, en agradecimiento por la labor que habían realizado, algunas familias adoptaron a varios de los gatos callejeros.

Y colorín colorado estos gatos han reciclado.

NATURALIZA

aprendizaje ambiental activo

